RADĘ DVASINĘ RAMYBĘ

Gera šitaip pabūti kartu.

Vidury plyno lauko stovi grubus medinis pastatas. Aplink jį ant tokių pat medinių suolų sėdi vaikinai ir merginos, apsirengę sutysusiais rūbais, kai kurie — basi. Kiek toliau — senais medžiais apaugusios kapinės, keista koplyčia...

Nieko nežinančiam apie Pakutuvėnuose gyvenančią religinę bendruomenę pašaliečiui galėtų pasirodyti, kad pateko į kažkokį fantastinį (gal ir su siaubo elementais) filmą. Bet tai ne filmas, o prie stalo sėdintys jaunuoliai — ne aktoriai.

Beje, kažkada kapinių apylinkės vietiniams gyventojams tikrai kėlė prietaringą baimę. Tik ypač svarbiu reikalu baugščiai dairydamiesi skubėdavo pro jas žmonės. Prieš kelerius metus šiose vietose apsigyveno keturi vienuoliai pranciškonai, pradėjo tvarkyti koplyčią. Po kelių metų čią ėmė rinktis jaunimas, ieškantis dvasinės ramybės ir Dievo.

Jaunimo bendruomenės, pasivadinusios pustelninkais (atsiskyrėliais), religinis centras yra Kretingoje, prie pranciškonų vienuolyno. O į Pakutuvėnus randa kelią žmonės iš visos Lietuvos. Ir šiandien čia skamba įvairios lietuviškos tarmės.

— Mūsų tikslas, — pasakoja Jūratė, — suburti tuos, kurie nusivylė gyvenimu, paklydo, bet nori išbristi. Aplink yra daug žmonių, kuriems reikia dvasinės atgaivos. Mes nutarėme tokią vietą įkurti čia, kad kiekvienas galėtų susitaikyti su gamta, Dievu ir pačiu savimi. Tai vieta, kur galima pabūti drauge su tokio pat likimo broliais arba nusiraminti vienatvėje, apmąstyti savo gyvenimą, apsivalyti dvasią.

Pakutuvėnuose gyvena tie, kurie rado Dievą ir kurie dar tebeieško. Jaunuoliai nesigėdi pasakyti, kad anksčiau valkatavo, gėrė, vartojo narkotikus.

— Štai Darius, — toliau kalbėjo mano pašnekovė, — dvylika metų buvo narkomanas. Gydytojai laikė jį beviltišku. Vaikinas atvažiavo pas mus, patikėjo Dievo galia ir savo jėgomis... Narkotikų jam seniai nebereikia. Įvyko stebuklas! Maldos jėga — didelė. Darius — ne vienintelis, išbridęs iš purvo. Kitas vaikinas taip pat ėmė gyventi naują gyvenimą, sukūrė šeimą. Dažnai mus aplanko.

Jaunimas čia paprastas, neišrankus. Vieni gyvena nameliuose-konteineriuose, kiti — iš molio drėbtoje trobelėje, o Jolanta — indėniškoje palapinėje. Merginos gamina valgį ant dujinės viryklės. Tik va, elektros nėra, vakaroti tenka prie žvakių. O pasiliekantiems gyventi per žiemą — visai ne pyragai. Šiemet vaikinai kaitino ugnyje akmenis ir nešėsi į namelį.

Bendruomenės diena prasideda nuo maldos (keturis kartus per dieną skaitomas brevijorius). Po to — kasdieniški darbai. Yra šioks toks ūkis, dvi didelės ožkos ir trys ožiukai, būrelis triušių. Jaunimas mielai eina patalkininkauti vietiniams ūkininkams.

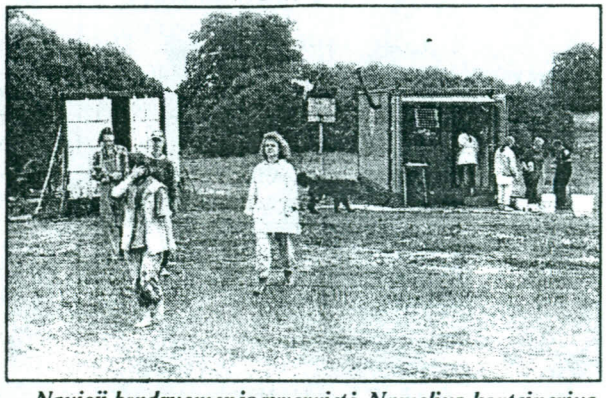

Naujoji bendruomenės gyvenvietė. Namelius-konteinerius padovanojo vokiečiai.

Šiemet vienuoliai ir jaunieji pustelninkai pastatė ant kalno tris kryžius. Planuoja šią vasarą penkiolika Kryžiaus kelio koplyčių pastatyti. Aplinkiniai žmonės parūpino šiek tiek statybinių medžiagų.

Jaunuoliai svajoja įkurti Pakutuvėnuose Susitaikymo sodybą, kur galėtų atvažiuoti kiekvienas, norintis nuraminti dvasią. Manoma, kad tada čia gyvens viena pastovi bendruomenės grupė, kuri rūpinsis žmonėmis ir ūkiu. Kita grupė važinės po Lietuvą, aiškins Dievo tiesas, rinks beglobius vaikus ir ves juos prie Dievo.

Šiuo metu pustelninkus taip pat aplanko iš toliau atvykę žmonės: vieni su rimtais ketinimais, kiti — iš smalsumo. Tačiau pastarieji greitai išvyksta, nes nusivilia svetingumu.

— Mes neprivalome apsupti ypatingu dėmesiu kiekvieną svečią,— pasakoja Jolanta. — Jei atvykai ieškoti Dievo, mes padėsime ir laikysime tave broliu, o jei nori pramogos — pas mus ne vieta. Tačiau kiekvienas bus pakviestas prie stalo ir pavaišintas.

Bendruomenė turi savo gyvenimo taisykles, normas ir tradicijas. Jaunimas čia nevartoja alkoholio, nerūko, mėrginoms ir vaikinams griežtai draudžiama įeiti vieniems į kitų būstus. Žodžiu, pirmiausia — tvirta moralė. O dar — negalima Minijos upėje naudoti muilo ir šampūno.

Laisvalaikiu jaunimas žaidžia krepšinį, groja gitara ir dainuoja, karštai diskutuoja apie gyvenimą. Pažiūrėjus iš šalies — jie tokie pat, kokių šimtai vaikšto mūsų gatvėmis: plačiomis kelnėmis ir ilgais bliuzonais, praplėštais džinsų keliais, vaikinai su auskarais ir surištais plaukais... Tačiau jų akyse nėra to gatvinio abejingumo ir tuštumos, akiplėšiškai iššaukiančios šypsenos, verčiančios inteligentišką praeivį sudrebėti. Čia iš po laisvos šiuolaikiškos išorės dvelkia ramybė ir susikaupimas.

Pakutuvėnai. Jaunuoliai sakė, kad kaimo pavadinimas nėra atsitiktinis. Tai lyg Dievo palaiminta vieta, kur daug kam lemta atsiversti naujam gyvenimui. "Pakūta" — senojoje lietuvių kalboje reiškia atgaila. Be abejo, prasmė akivaizdi.

Ilona JASAITIENĖ

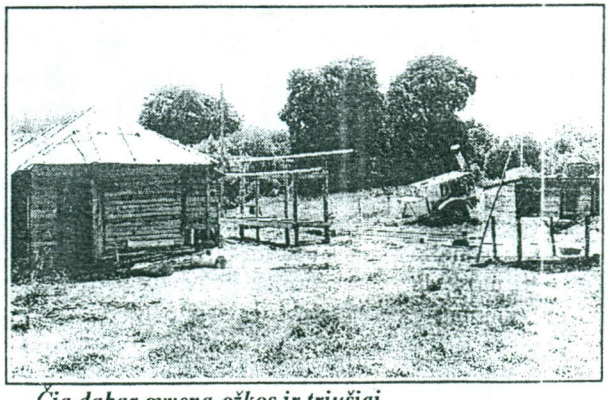

Čia dabar gyvena ožkos ir triušiai.

Autorės nuotr.